Р Е Ш Е Н И Е
№ 45000

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 84 състав,** в публично заседание на 09.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11951** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 4 и ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на С. А. П., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , чрез пълномощника му адвокат С. Д. Г. от Софийска адвокатска колегия, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), постановен от Завеждащ консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация, по заявление от 01.07.2026 г.
В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на установената форма, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят поддържа, че отказът е лишен от конкретни фактически мотиви, тъй като в него е посочено единствено бланкетно правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съпроводено с общо предположение за липса на намерение за установяване в страната. Твърди, че органът не е обсъдил представените официални документи, удостоверяващи сключен граждански брак с В. Б. Б. и произхода на малолетното дете Ф. С. П., притежаващо българско гражданство. Навеждат се подробни оплаквания за нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и чл. 3, § 1 от Конвенцията на ООН за правата на детето, като се сочи, че актът засяга непропорционално правото на зачитане на личния и семейния живот и води до принудително разделяне на семейството. По тези съображения се иска отмяна на оспорения отказ и връщане на административната преписка за ново произнасяне със задължителни указания на

съда, както и присъждане на сторените в производството разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорения отказ. Претендира разноски съгласно списък.
Ответникът — Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация, чрез процесуалния си представител по пълномощие от Министерството на външните работи, в придружителното писмо към административната преписка, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, не заявява становище по жалбата.
Софийска градска прокуратура не е встъпила в производството.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На 01.07.2026 г. С. А. П., гражданин на Руската федерация, е подал до Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация, заявление по образец с рег. № 16812 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ за многократно влизане с продължителност на планирания престой 180 дни. Във формуляра на заявлението, в поле № 21 („Цел(и) на пътуването“), кандидатът е отбелязал „Посещение на роднини или приятели“. В полета № 34 и № 35, предвидени за личните данни и родствената връзка с член на семейство, който е гражданин на ЕС, ЕИП или Ш., кандидатът не е посочил данни за гражданин на Съюза, а единствено е отбелязал полето „съпруг(а)“. Като приканващи лица в поле № 31 са посочени Б. Б. и В. Б. с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес].
Към заявлението са били приложени следните документи: национален задграничен паспорт на чужденеца № 75 6116701, валиден до 04.10.2027 г.; превод на български език на Удостоверение за сключен брак № 2333 от 31.10.2015 г., издадено от Х. отдел по гражданско състояние на [населено място]; Удостоверение за раждане № [ЕГН] от 17.07.2018 г. на район „С.“, Столична община, за детето Ф. С. П., родено на 14.06.2017 г. в [населено място]; Справка за налични финансови средства по сметка в АО „Райффайзенбанк“ в размер на 688 917,36 рубли към 30.06.2026 г.; Справка за съдимост от органите на МВР на Руската федерация от 04.05.2026 г.; Застрахователен сертификат към договор за застраховка CDR06009, издаден от АО „З. Страхование“, валиден за периода от 11.07.2025 г. до 10.07.2026 г. с лимит на престой до 30 дни на едно пътуване; нотариално заверена декларация от 05.05.2026 г. от В. Б. Б. за предоставяне на жилище и издръжка; Декларация с нотариална заверка на подписа и съдържанието от 06.07.2026 г., дадена от Ц. Х. С., с която последната декларира, че предоставя жилище в [населено място], [жк], [жилищен адрес] на съпруга на своята внучка; нотариален акт; удостоверение за наследници.
По подаденото заявление е проведена предвидената в закона съгласувателна процедура по чл. 30 от НУРИВОВР. В хода ѝ Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е въвела положително становище в Националната визова информационна система (НВИС), като в писмо рег. № Т-2805 от 14.10.2026 г. по делото изрично е посочено, че заявителят не е идентифициран като заплаха за националата сигурност по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като това становище не обвързва останалите компетентни органи при преценката на другите самостоятелни законови основания за отказ.
С писмо рег. № 513р-74015 от 07.07.2026 г. отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) е изразил отрицателно становище за издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В мотивите на становището специализираният орган по контрол на чужденците е констатирал, че чуждият гражданин, съпругата и детето се намират и живеят трайно извън Република Б., като за последните три години са пребивавали в страната само

инцидентно за кратък период от около два месеца. Органът е приел, че тези обективни данни не подкрепят по убедителен начин заявеното намерение за трайно установяване на територията на страната, а целта на подаденото искане е единствено формално получаване на виза тип „D“.
Въз основа на събраните материали Консулско длъжностно лице при Посолството на Република Б. в [населено място] е постановило оспорения отказ за издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в полето за допълнителни забележки е вписано, че са налице основателни съмнения, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република Б..
При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:
Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на съдебно обжалване, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. В настоящия случай жалбоподателят изрично основава оспорването си на твърдения за нарушаване на гарантираното в чл. 8 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот във връзка със съществуваща брачна връзка и родителски отношения спрямо малолетно дете. Наличието на тези твърдения обосновава правния интерес и процесуалната допустимост на съдебния контрол за законосъобразност на оспорения акт. Отказът е връчен на жалбоподателя на 02.09.2026 г., а жалбата е подадена на 11.09.2026 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което същата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.
В рамките на служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и териториално компетентен орган съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР — надлежно оправомощено длъжностно лице в състава на Консулската служба на Посолството на Република Б. в [населено място], действащо в рамките на предоставените му нормативни правомощия, видно от заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика към Посолството на Република Б. в М., Р. федерация.
Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма — по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Неоснователно е възражението в жалбата за липса на мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение № 16 от 31.01.1975 г. на ОСГК на ВС, и трайната съдебна практика на ВАС (напр. Решение № 12567 от 08.12.2021 г. по адм. д. № 8456/2021 г., Решение № 3354 от 25.03.2026 г. по адм. д. № 1717/2026 г. и др.), мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия текст на документа, така и в подготвителните актове и становища, съставени в хода на административното производство и съдържащи се в преписката. В случая административният орган изрично е посочил приложимата правна норма — чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, и фактическия си извод относно липсата на намерение за установяване в страната, като конкретните фактически съображения, послужили за основа на този извод, се съдържат в съгласувателното становище на отдел „Миграция“ при СДВР рег. № 513р-74015/07.07.2026 г., приложено към административната преписка. При това положение адресатът е запознат с основанията за отказа и правото му на защита не е било накърнено, като за съда е осигурена пълна възможност за осъществяване на съдебен контрол.
Не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Проведена е изискуемата съгласувателна процедура по чл. 30 от НУРИВОВР със специализираните служби за контрол на чужденците и националната сигурност. Обстоятелството,

че ДАНС е изразила становище за липса на заплаха за националната сигурност по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, не задължава органа да издаде виза и не преклудира възможността за постановяване на отказ на самостоятелното правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.
Оспореният отказ съответства на материалния закон.
Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията а заявеното пребиваване. По силата на общото правило за разпределение на доказателствената тежест по чл. 170, ал. 2 от АПК, при оспорване на отказ за издаване на благоприятстващ административен акт в тежест на заявителя е при условията на пълно и главно доказване да установи наличието на всички законови предпоставки за издаването му (в този смисъл Решение № 10671 от 30.10.2025 г. по адм. д. № 5534/2025 г. на ВАС).
Визата за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е предвидена за чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване на някое от предвидените в закона основания. В конкретния случай жалбоподателят поддържа, че целта на пътуването му е събиране на семейството на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ — в качеството му на член на семейството на български гражданин по смисъла на чл. 2, ал. 6 от ЗЧРБ. Това твърдение обаче остава изцяло недоказано от събрания доказателствен материал. От представеното Удостоверение за сключен брак № 2333 от 31.10.2015 г., издадено от органите по гражданско състояние на [населено място], е видно, че съпругата В. Б. Б. е вписана изрично като гражданка на Руската федерация. Нито в административното, нито в съдебното производство са ангажирани официални документи (българска лична карта, български паспорт или удостоверение от Министерство на правосъдието), доказващи придобито или налично българско гражданство на съпругата. Следователно не се доказва, че жалбоподателят попада в приложното поле на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.
Наред с това, във формуляра на самото визово заявление кандидатът е декларирал като цел на посещението „Посещение на роднини или приятели“, без да посочи или конкретизира данни за упражняване на права като член на семейство на български гражданин или гражданин на ЕС, което влиза в явно несъответствие с поддържаните впоследствие съображения в жалбата пред съда.
От данните по преписката, обективирани в становището на отдел „Миграция“ при СДВР, се установява, че жалбоподателят, съпругата му и тяхното дете живеят трайно извън територията на Република Б., като за последните три години са пребивавали в страната за общ период от едва около два месеца. Изготвената справка/становище представлява официален документ, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в него данни. В хода на настоящето съдебно производство те не са оспорени и не са опровергани от жалбоподателя чрез насрещно доказване. Представената нотариално заверена декларация от Ц. Х. С., придружена от нотариален акт от 1967г. за признаване право на собственост на Н. Б. Г., съпруг на Ц. С. съгласно удостоверение за наследници сама по себе си не установява реалната възможност и годност за осигуряване на жилищно настаняване, нито опровергава установения факт, че семейството пребивава постоянно в чужбина. Освен това представената медицинска застраховка е с лимит на престой до 30 дни на едно пътуване и с изтекъл срок на действие към датата на постановяване на отказа, което допълнително препятства извода за надлежно осигурени условия на заявеното 180-дневно пребиваване.
Неоснователни са и доводите за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ и чл. 3, § 1 от Конвенцията за правата на детето. В константната практика на Европейския съд по правата на човека и националните съдилища (напр. Решение № 12567 от 08.12.2021 г. по адм. д. № 8456/2021 г. на ВАС, Решение № 10671 от 30.10.2025 г. по адм. д. № 5534/2025 г. на ВАС) безпротиворечиво се

приема, че чл. 8 от Конвенцията не гарантира общо и неограничено право на чужденец да влиза и пребивава в определена държава, нито задължава държавите да зачитат неограничено избора на местоживеене на семейната двойка. След като по делото е доказано, че съпрузите и тяхното дете нямат установено постоянно съвместно съжителство в Б., отказът за издаване на дългосрочна виза не води до разделяне на семейството и не представлява несъразмерна намеса в личния и семейния им живот. Българското гражданство на малолетното дете не създава безусловно задължение за допускане на чуждия гражданин, след като детето не е установено да пребивава на територията на Република Б., живее с двамата си родители в чужбина и не се засяга възможността му да получава ежедневни родителски грижи в обичайната семейна среда.
По разноските:
С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК право на разноски има ответната страна, но тъй като такива не са изрично претендирани и не са представени доказателства за извършването им, не следва да бъдат присъждани.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд София-град, Първо отделение, 84-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. П., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), постановен от Завеждащия Консулската служба при Посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация, по заявление от 01.07.2026 г.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: